

[Viggo Starcke.]

budgetter og et stop overfor den stadige udvidelse af administrationen.

Om årsagerne til, at mæglingforslaget blev forkastet, har der fra forskellig side været fremsat forskellige forklaringer. Nogle mener, at en del arbejdere har regnet med, at der ikke løbes nogen risiko ved at forkaste forslaget, da det alligevel bliver ophøjet til lov af folketinget; og det er et moment, man må tage med i betragtning, for folketinget virker som et sikkerhedsnet under disse forhandlere. Det har også været fremført, at forskellige udtalelser har ydet et bidrag til forslagets forkastelse, således f. eks. det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s udtalelse i radioen om, at hvis forslaget forkastedes, måtte folketinget ophøje det til lov. Andre mener, at forklaringen ligger andetsteds.

Vi kan godt forstå, at arbejderne er utilfredse med den linie, der hidtil har været fulgt i den økonomiske politik. Arbejderne er efter mange og bitre erfaringer blevet bange for, at de lønforhøjelser, som forliget bød på, bagefter bliver snuppet fra dem igen igennem højere skatter, nye, prisfordyrende love, stigende administrationsudgifter eller en ny forringelse af kronens købekraft. Mange arbejdere stiller med rette det spørgsmål: Når arbejderne kræver højere løn og regeringen forlanger gennemført forbrugsbegrænsende skatter, der forringer og nedsætter lønnen, hvordan kan regeringen så hævde, at den varetager arbejderens interesser?

Regeringens lovforslag tilstræber at gøre en ende på den standende konflikt, således at konflikten ikke forværrer gennem nye strejker og nye lockouter. Regeringen har taget denne stilling udfra hensynet til samfundet som helhed, idet der under strejker ikke frembringes værdier i de virksomheder, der er standset, og idet disse arbejdskonflikter naturnødvendigt kommer til at gribe ind i erhverv, der ligger helt udenfor de fag, der direkte er berørt af konflikten — det går f. eks. ud over landbrugseksporten, skibsfarten og en lang række andre erhverv. Meget få bekymrer sig om de handlende, om håndværkerne og de mange små industrivirksomheder, som kommer i klemme. Mange af disse virksomheder er i forvejen hårdt ramt af kreditindskrænkningen og

den høje rente. Kreditindskrænkningen har tyndet slemt ud i de små selvstændige erhvervsdrivendes rækker.

Formanden: Jeg beder om mere ro i salen, og jeg henstiller, at samtalerne holdes indenfor rimelige grænser.

Viggo Starcke: Det er også pinligt at måtte afbryde medlemmernes samtaler, men sommetider er det nødvendigt!

Kreditindskrænkningen har tyndet slemt ud i de små selvstændige erhvervsdrivendes rækker, der ofte arbejder med dyre lån, og som i konkurrencen med de store, mægtige, kapitalstærke selskaber let bukker under, og disse forhold skaber arbejdsløshed, mindre produktion og større sociale byrder.

Mange arbejdere har derfor udret sig over, at det netop er en socialdemokratisk regering, der har gennemført en rentepolitik, der har givet Danmark den tvivlsomme ære, det er at have Europarekord i rentehøjde. Det er den jævne befolkning, som må bære disse høje rentebyrder, og det er de meget få rige, der har penge at låne ud, der tjener de høje renter, således at de får endnu flere penge at låne ud. Efter forhøjelsen af diskontoen for snart to år siden er Danmark kommet op på en rente, der er omtrent dobbelt så høj som renten i Sverige og renten i Norge og det firdobbelte af renten i Schweiz; enhver kan sige sig selv, hvad dette betyder i produktionsomkostninger, i varefordyrelse og for byggeriet.

Formanden: Jeg henstiller, at også samtalerne i sidegangen føres sagte.

Viggo Starcke: Det, folk er mest optaget af og mest gale på, er dog skatterne, de stadig stigende skatter. Det er skatterne, man fæster blikket på, det er dem, der ligger bag denne konflikt. Det er skatterne, som tager en stor del af lønnen; det er skatterne, der gør, at det at tage overarbejde virker som en straf, for jo mere man udretter, og jo mere man tjener, des mere skal man betale i skat. Jo mere man sparer sammen, jo mere man prøver på at klare sig selv, des mere skal man betale i skat. Jo flere børn man har at give husly, at give mad og klæder, des mere skal man betale i skat.

Selvom arbejderne har lønninger, der del-